

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

478. SESJA PLENARNA W DNIACH 22 I 23 LUTEGO 2012 R.

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020)

COM(2011) 608 final – 2011/0269 (COD)

(2012/C 143/09)

Sprawozdawca: **Martin SIECKER**
Współsprawozdawca: **Jean-Pierre HABER**

Rada, w dniu 24 października 2011 r., oraz Parlament Europejski, w dniu 25 października 2011 r., postanowiły, zgodnie z art. 175 ust. 3 i art. 304 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020)

COM(2011) 608 final – 2011/0269(COD).

Komisja Konsultacyjna ds. Przemian w Przemysle (CCMI), której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 9 lutego 2012 r.

Na 478. sesji plenarnej w dniach 22–23 lutego 2012 r. (posiedzenie z dnia 23 lutego) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 158 do 10 – 8 osób wstrzymało się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 EKES wyraża zadowolenie, że Komisja zgłosiła wniosek dotyczący przedłużenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji. Jednocześnie Komitet nie jest przekonany, że wszystkie propozycje Komisji rozwiążą problemy z tym funduszem. Liczba wniosków kierowanych do EFG była – i nadal jest – bardzo niska, a EKES nie sądzi, by rozszerzenie funduszu na rolnictwo było właściwym sposobem zaradzenia tym brakom. Zamiast tego Komitet proponuje pewne dodatkowe środki na rzecz poprawy wykorzystania EFG, np. obniżenie progów i przyspieszenie procedury, gdyż sam instrument sprawdził się stosunkowo dobrze w sytuacjach, w których został zastosowany.

1.2 Jedną z przyczyn niewystarczającego wykorzystania funduszu jest powolna i biurokratyczna procedura związana ze szczególnym charakterem EFG. Komisja nie może podjąć decyzji bez udziału Parlamentu Europejskiego i Rady. Od chwili zaangażowania władzy budżetowej konieczne są pewne bardzo czasochłonne procedury, które doprowadziły do przyjęcia

wszystkich wniosków, przy czym odbyło się to kosztem ogromnych nakładów administracyjnych, które można było lepiej wykorzystać.

1.3 EKES sugeruje obniżenie progu dla składania wniosków do 200 zwolnień zamiast proponowanych 500. Aby jeszcze bardziej usprawnić wykorzystanie EFG, zaleca też zwiększenie współfinansowania UE do 75%. Ponadto EKES z zadowoleniem przyjmuje fakt, że pojęcie „pracownika” rozszerzono na osoby zatrudnione na czas określony oraz przez agencje pracy tymczasowej. EKES zgadza się, że EFG należy rozszerzyć na osoby prowadzące działalność na własny rachunek. Są one zasadniczymi i ważnymi podmiotami na rynku pracy i jako jedne z pierwszych stają się dotknięte skutkami globalizacji i kryzysów gospodarczych. EFG nigdy nie miał na celu wspierania pracodawców i dlatego EKES sprzeciwia się rozszerzeniu EFG na właścicieli czy dyrektorów MŚP. Dyrekcja Generalna ds. Przedsiębiorstw ma odrębny dział zajmujący się polityką wobec MŚP, dysponujący poważnymi programami wsparcia. EFG nie powinien z nimi kolidować.

1.4 EKES chciałby zasugerować dwie dodatkowe możliwości poprawy funkcjonowania EFG. Pierwsza polegałaby na informowaniu MŚP o możliwościach związanych z EFG za pośrednictwem szerokiej kampanii informacyjnej, a druga na zaangażowaniu partnerów społecznych od samego początku procedury składania wniosków do funduszu. Ponadto EKES pragnie wyrazić wielkie zdziwienie w związku z decyzją Rady z grudnia 2011 r. o cofnięciu możliwości wykorzystywania EFG do radzenia sobie z nieoczekiwanymi społecznymi skutkami kryzysu gospodarczego w ostatnich dwóch latach obowiązywania obecnego funduszu (2012 i 2013 r.). Tym bardziej, że przegląd wniosków wskazuje, że fundusz funkcjonował dobrze pod tym względem. W związku z tym EKES wzywa Radę do ponownego rozważenia tej decyzji i pragnie jednoznacznie zaznaczyć, że chciałby, aby uwzględniono wspomniany aspekt w następnym okresie funkcjonowania funduszu, czyli w latach 2014–2020.

1.5 EKES nie zgadza się z propozycją rozszerzenia EFG na rolnictwo, lecz przyznaje, że należy podjąć działania na rzecz tego sektora, gdy wejdą w życie przyszłe umowy handlowe, takie jak umowa z Mercosurem. Umowa z Mercosurem będzie korzystna dla całej UE, ale korzyści odnosią przemysł i usługi, zaś rachunki przyjdzie płacić rolnictwu. Komisja spodziewa się, że przyszłe umowy handlowe mogą mieć takie same konsekwencje. Sprawiedliwe byłoby zrekompensowanie rolnikom niekorzystnej sytuacji, lecz należałoby w tym celu znaleźć specjalne rozwiązanie sektorowe, na przykład poprzez fundusze strukturalne powiązane ze wspólną polityką rolną. EKES domaga się, by EFG, który powstał po to, aby pomagać zwolnionym pracownikom w reintegracji na rynku pracy, nadal pozostał zarezerwowany na ten cel.

1.6 EKES nalega, by fundusz nadal działał w okresie kryzysu i by można go było wykorzystywać zwłaszcza w przypadkach delokalizacji lub relokacji działalności przemysłowej w obrębie Unii Europejskiej.

2. Streszczenie wniosku Komisji

2.1 W marcu 2006 r. Komisja przedstawiła wniosek w sprawie ustanowienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG). Miał on na celu zapewnienie specjalnego jednorazowego wsparcia ułatwiającego reintegrację zawodową pracowników w niektórych obszarach lub sektorach zwolnionych w wyniku poważnych zakłóceń gospodarczych, takich jak przeniesienie miejsc pracy do krajów trzecich, masowy wzrost importu lub stopniowy spadek udziału danego sektora w rynku UE. Głównym kryterium uzyskania środków z EFG było wystąpienie sytuacji, w której ponad 1 000 osób zostało zwolnionych przez przedsiębiorstwo lub grupę przedsiębiorstw w tym samym sektorze lub w jednym regionie bądź w dwóch sąsiadujących ze sobą regionach.

2.2 EFG został stworzony na okres programowania 2007–2013. Przewidziane nim środki obejmowały przekwalifikowanie zawodowe, pomoc w wypadku zwolnienia spowodowanego delokalizacją, wsparcie dla przedsiębiorstw rozpoczynających działalność oraz dodatki uzupełniające do zarobków. Interwencje funduszu dokonywane są na wniosek państwa członkowskiego. Kwoty wypłacane przez UE miały nie przekraczać 50% całkowitej szacowanej kwoty pełnego zestawu środków przewidywanych przez państwo członkowskie. W 2009 r. kryteria uzyskania pomocy zostały skorygowane w wyniku presji spowodowanej kryzysem gospodarczym.

Liczba wymaganych zwolnień została obniżona z 1 000 do 500, zaś udział UE w projektach EFG podwyższono z 50 do 65%.

2.3 W październiku 2011 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady mający na celu przedłużenie EFG na okres programowania 2014–2020 (aby przyczynił się on do realizacji celów strategii „Europa 2020”) oraz rozszerzenie wsparcia na rolnictwo. Aby zapewnić dostępność wsparcia z EFG dla pracowników niezależnie od rodzaju umowy o pracę lub stosunku pracy, pojęcie „pracowników” poszerzono tak, by obejmowało nie tylko osoby zatrudnione w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony, ale także pracowników zatrudnionych w oparciu o umowę na czas określony, pracowników zatrudnionych przez agencje pracy tymczasowej i właścicieli zarządzających małymi i średnimi przedsiębiorstwami oraz osoby prowadzące działalność na własny rachunek, w tym rolników. Udział UE w projektach EFG będzie oscylował między 50 a 65%.

2.4 Komisja zaproponowała, by EFG pozostał wyłączony z wieloletnich ram finansowych (WRF) z powodu nieprzewidywalnego i pilnego charakteru okoliczności, które są warunkiem jego uruchomienia. Wydatki na szczeblu unijnym powinny być powiązane z osiągnięciem konkretnych wyników. W odniesieniu do wydatków związanych z EFG w WRF określono cel, zgodnie z którym co najmniej 50% pracowników otrzymujących pomoc z EFG powinno w ciągu 12 miesięcy znaleźć nowe stabilne zatrudnienie. W celu umożliwienia Komisji monitorowania, czy państwa członkowskie z powodzeniem zbliżają się do osiągnięcia tego celu, państwa członkowskie po 15 miesiącach muszą przedstawić sprawozdanie okresowe.

3. Uwagi ogólne

3.1 EFG powstał jako swego rodzaju zestaw pierwszej pomocy czy też instrument umożliwiający UE szybkie i elastyczne reagowanie w celu wspierania pracowników, którzy utracili pracę wskutek globalizacji. Dostępne środki dla EFG wynosiły 3,5 mld EUR przez cały okres 7 lat od 2007 do 2013 r. W ciągu pierwszych 5 lat, od 2007 do 2011 r., wykorzystano nieco ponad 364 mln EUR z 2,5 mld EUR dostępnych na ten okres. Najważniejszymi przyczynami tak skromnego wykorzystania EFG były powolna i biurokratyczna procedura administracyjna, wysoki próg 1 000 pracowników i niski poziom współfinansowania wynoszący 50%. Stopień wykorzystania środków poprawił się w 2009 r. po obniżeniu progu dla składania wniosków z 1 000 do 500 pracowników, podwyższeniu progu współfinansowania UE z 50 do 65% – pod pewnymi warunkami – oraz zezwoleniu na to, by wnioski dotyczyły nie tylko walki ze skutkami globalizacji, lecz także z konsekwencjami kryzysu gospodarczego.

3.2 Po tych korektach wykorzystanie EFG wzrosło z 8 wniosków w 2007 r. i 5 w 2008 r. do 29 w 2009 i 2010 r. W roku 2011 zatwierdzono 8 wniosków, a 18 wniosków jest wciąż w trakcie rozpatrywania. EFG w większym stopniu wykorzystany jest do walki ze skutkami kryzysu niż ze skutkami globalizacji: 53 wnioski w ciągu 3 lat dotyczyły kryzysu (od czasu rozszerzenia zakresu EFG na konsekwencje kryzysu w 2009 r. do listopada 2011 r.), w porównaniu z 26 wnioskami w ciągu 5 lat, dotyczącymi globalizacji. 53 wnioski dotyczące kryzysu obejmowały 48 697 pracowników, zaś 26 wniosków dotyczących globalizacji objęło 28 135 pracowników, czyli łącznie zapewniono wsparcie w zakresie utrzymania zdolności do zatrudnienia dla 76 742 osób.

3.3 Podczas śródkresowej oceny EFG zbadano, ilu objętych nim pracowników znalazło pracę w ciągu roku. Analiza oparta była na 15 raportach końcowych dostępnych w tym czasie z okresu 2007–2009. Przeciętny odsetek ponownego zatrudnienia wyniósł 41,8%. W 6 z 15 pierwszych przypadków współfinansowanych z EFG stopy ponownego zatrudnienia przekroczyły próg 50%, natomiast w 9 na 15 przypadków były niższe od zamierzonego celu. Zróznicowanie wyników w zakresie ponownego zatrudnienia jest bardzo duże: od wysokiego poziomu 78,2% w Niemczech do znacznie niższego poziomu 4–6% w Portugalii, Hiszpanii i Włoszech. Warto rozważyć, czy w celu osiągnięcia porównywalnej efektywności pomocy nie powiązać części wsparcia z osiąganymi dzięki niemu wynikami. W średniej perspektywie (ponad 12 miesięcy po ustaniu pomocy z EFG) stopa ponownego zatrudnienia wzrosła w większości przypadków (tam, gdzie dostępne były informacje) pomimo negatywnego oddziaływania globalnego kryzysu gospodarczego na gospodarkę lokalną. Stopa zatrudnienia beneficjentów EFG wzrosła z czasem w 8 przypadkach, a zmalała w 3 przypadkach. Średnio stopa ponownego zatrudnienia w tych przypadkach wzrosła o 7 punktów procentowych. Uzasadniony wydaje się zatem ogólny wniosek, że poza skromnym wykorzystaniem Funduszu jego wyniki są dobre.

3.4 Nie zajęto się jednak trzecią przyczyną skromnego wykorzystania EFG, a mianowicie brakiem własnego budżetu tego funduszu. Dlatego też władza budżetowa – w tym przypadku Parlament Europejski i Rada – musi podejmować osobną decyzję o przyznaniu wsparcia w przypadku każdego wniosku. Mimo że model instrumentu istniejącego poza obecnymi strukturami UE, umożliwił szybką i elastyczną reakcję, to procedura administracyjna, niezbędna dla zachowania ścisłości, jest bardzo długa i zbiurokratyzowana. Trzeba pamiętać, że nakłady na procedurę zatwierdzania wniosków są wysokie – np. tłumaczenie pisemne na 22 języki, sale na posiedzenia, dokumenty robocze, czas uczestników, tłumaczenia ustne, i to na różnych etapach zatwierdzania wniosków. Wszystkie przedłożone wnioski zostały przyjęte i na miejscu jest pytanie, czy nakładów na to poświęconych nie należało raczej przeznaczyć dla pracowników w trudnej sytuacji. Zaletą obecnej procedury dla EFG jest jej duża przejrzystość oraz pokazanie, iż UE zobowiązała się do walki z wykluczeniem społecznym. Choć przejrzystość i widoczność są bardzo ważne, to należy podjąć działania na rzecz przyspieszenia procedury i obniżenia nakładów.

3.5 Inne możliwe modele wspomniane we wniosku i towarzyszących mu dokumentach⁽¹⁾ to włączenie EFG do EFS lub utrzymanie EFG jako niezależnego organu z własnym budżetem. Oba modele mają wady i zalety. Główną wadą włączenia EFG do EFS byłaby konieczność konkretnego przydziału środków z budżetu UE, mimo że niemożliwe jest przewidywanie czy planowanie masowych zwolnień. Wyrażną zaletą byłaby natomiast spójność i komplementarność z EFS, możliwe skrócenie procesu decyzyjnego oraz uproszczenie i usprawnienie procedury składania wniosków do EFG. Wariant 3, utrzymanie EFG jako niezależnego organu z własnym budżetem, oprócz wielu wad ma tylko jedną zaletę – zapewnia większą widoczność solidarności europejskiej.

4. Uwagi szczegółowe

4.1 Przede wszystkim EKES pragnie wyrazić zdumienie decyzją Rady z grudnia 2011 r. dotyczącą zniesienia możliwości wykorzystania EFG do walki z niespodziewanymi społecznymi skutkami kryzysu gospodarczego, wymagającymi „pierwszej pomocy” w ostatnich dwóch latach obecnego okresu obowiązywania funduszu (2012 i 2013 r.). Przegląd wniosków EFG do 17 listopada 2011 r. wskazuje bardzo wyraźnie, że fundusz sprawdził się stosunkowo dobrze w tej dziedzinie, natomiast nieco gorzej w realizacji swojego pierwotnego celu walki ze skutkami globalizacji. W 2009 r. i 2010 r. przyjęto po 23 wnioski dotyczące walki ze skutkami kryzysu, w porównaniu z 6 wnioskami dotyczącymi walki ze skutkami globalizacji. Dlatego też EKES wzywa Radę do uwzględnienia możliwości wykorzystywania EFG do walki ze skutkami kryzysu, dopóki kryzys się nie zakończy. EKES pragnie wyraźnie zaznaczyć swoje poparcie dla objęcia walki ze skutkami kryzysu gospodarczego kolejną transzą funduszu przy jednoczesnym, dalszym obniżeniu progów dla wniosków.

4.2 Choć liczba wniosków wzrosła po 2008 r., poziom wykorzystania EFG jest nadal bardzo skromny. Dlatego też logiczne wydaje się obniżenie progu dla składania wniosków jeszcze bardziej niż zostało to zaproponowane. W nawiązaniu do zmniejszenia progu dotyczącego liczby zwolnień z 1 000 do 500, we wstępnych wnioskach ze śródkresowego przeglądu EFG stwierdzono: „Jednak w niektórych sytuacjach ta zmniejszona liczba może być nadal uważana za zbyt wysoką, gdyż nawet utrata 200–300 miejsc pracy może spowodować znaczny wstrząs w kontekście lokalnym i regionalnym”. Obecny próg (500 pracowników) może być nadal zbyt wysoki, jeśli przyjrzyć się trwającym procesom delokalizacji i outsourcingu. W związku z tym EKES proponuje obniżenie go do 200 osób.

4.3 EKES pragnie zasugerować dwie dodatkowe możliwości poprawy funkcjonowania EFG. MŚP są z reguły zbyt małe i mają zbyt mało środków, by dysponować bieżącymi informacjami na temat możliwości, które UE stwarza w niektórych przypadkach. Prawdopodobnie wiele MŚP borykających się z problemami, które EFG jest w stanie rozwiązać, nawet nie wie o istnieniu tego funduszu i w związku z tym nie może z niego skorzystać. EKES zakłada, że można by bardzo wiele osiągnąć, gdyby właściciele lub dyrektorzy MŚP byli informowani o możliwościach oferowanych przez EFG za pośrednictwem szerokiej kampanii informacyjnej. Innym pomysłem, który mógłby mieć bardzo pozytywny wpływ na funkcjonowanie EFG, jest zaangażowanie partnerów społecznych od samego początku procedury składania wniosków do funduszu.

4.4 Dotychczasowa ocena wykazała, że poważne zastrzeżenia państw członkowskich podczas pierwszego etapu funkcjonowania EFG dotyczyły częściowo wymaganego wysokiego wkładu własnego. Z tego względu w 2009 r. zmieniono proporcje udziału i wydaje się, że przyniosło to pozytywne skutki. Jako że obecny kryzys nadal wymusza stosowanie silnych instrumentów na rzecz aktywizacji rynku pracy, EKES zaleca zwiększenie współfinansowania UE do 75%, aby jeszcze bardziej usprawnić wykorzystanie EFG.

⁽¹⁾ SEC (2011) 1130, 1131 i 1133 final.

4.5 Komisja proponuje utrzymanie obecnego modelu EFG jako instrumentu kryzysowego poza ramami finansowymi. Wadą tego modelu są powolne i biurokratyczne procedury. Biurokracja wiąże się częściowo z wąskimi gardłami w Brukseli, a częściowo z wąskimi gardłami w państwach członkowskich. EKES wzywa Komisję do znalezienia rozwiązania tych problemów tak, aby procedura stała się szybsza i bardziej elastyczna, a potencjalni kandydaci nie postrzegali jej jako bariery. Wnioski są zgłaszane np. przez regiony, lecz muszą przejść przez szczebel krajowy. To znacznie spowalnia proces, a przegląd takich procedur mógłby wyraźnie zwiększyć wydajność.

4.6 EKES z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w nowym rozporządzeniu pojęcie „pracowników” nie ogranicza się do osób z umową na czas nieokreślony i że rozszerzono je na osoby zatrudnione w oparciu o umowę na czas określony lub przez agencje pracy tymczasowej. EKES ma zastrzeżenia co do uwzględnienia osób prowadzących działalność na własny rachunek. EFG został stworzony jako elastyczne narzędzie wspierania pracowników, którzy utracili pracę w wyniku globalizacji. Status osób samozatrudnionych bardzo się różni w państwach członkowskich. Dotyczy zarówno wysoko wykwalifikowanych ekspertów, którzy cieszą się silną pozycją na rynku pracy, jak i osób prowadzących własną działalność, które są zależne od pracodawcy i wypełniają takie same obowiązki jak zwykli pracownicy, oraz jednoosobowych mikro-przedsiębiorstw. Wiele tych samozatrudnionych osób stanowi ważną część rynku pracy. Samozatrudnieni jako jedni z pierwszych będą dotknięci konsekwencjami globalizacji i kryzysów gospodarczych. W związku z tym EKES sugeruje rozszerzenie funduszu na tych uczestników rynku pracy, aby zapobiec bezrobociu i stymulować lepsze wykorzystanie EFG.

4.7 EKES nadal ma zastrzeżenia co do właścicieli czy dyrektorów MŚP. Z tytułu bycia właścicielami bądź dyrektorami MŚP, które zatrudniają pracowników, są oni pracodawcami, i w związku z tym nie kwalifikują się do wsparcia, gdyż EFG został utworzony z myślą o pracownikach, którzy stracili pracę. Pomoc zaangażowanym przedsiębiorstwom może łatwo doprowadzić do zakłócenia konkurencji z innymi MŚP. Wnioski o wsparcie z EFG dla tej grupy kolidowałyby z polityką Dyirekcji Generalnej ds. Przedsiębiorstw wobec MŚP, prowadzącej szeroki wachlarz programów w zakresie edukacji, szkoleń i innowacji. Dlatego też EKES jest zdania, że właściciele czy dyrektorzy MŚP jako tacy nie kwalifikują się do wsparcia z funduszu. Jednakże

pracownicy tych MŚP mogą być objęci wsparciem z funduszu, jeśli tracą pracę w wyniku nieoczekiwanych skutków globalizacji i jeśli spełniają pozostałe warunki EFG.

4.8 EKES nie popiera rozszerzenia EFG na rolników. Komisja uzasadnia swą propozycję, zgodnie z którą dla gospodarstw rolnych ma być przeznaczony nawet ponad 80% środków z EFG, wzmianką o negocjacjach dotyczących przyszłych umów handlowych. Wyliczenia UE wskazują, że umowy takie jak umowa z Mercosurem, obejmująca UE i szereg krajów Ameryki Południowej, przyniosą korzyści dla całej UE, ale w jej obrębie głównymi beneficjentami będą przemysł i usługi, zaś negatywne skutki wpłyną na rolnictwo. Wiele przyszłych umów będzie miało prawdopodobnie taki sam skutek.

4.9 We wniosku stwierdzono, że EFG ma zapewnić „specjalne jednorazowe wsparcie pracownikom zwolnionym w wyniku zasadniczych zmian strukturalnych zachodzących w związku z postępowaniem globalizacji produkcji i struktury handlu”. W kolejnym akapicie Komisja dodaje, że „w ramach EFG Unia będzie mogła zapewniać wsparcie także w przypadku zwolnień na dużą skalę wynikających z poważnych zakłóceń na poziomie gospodarki lokalnej, regionalnej lub krajowej, pojawiających się wskutek nieoczekiwanego kryzysu. Zakres EFG zostanie ponadto rozszerzony, aby zapewnić przejściowe wsparcie rolnikom w celu ułatwienia im dostosowania się do nowej sytuacji rynkowej, wynikającej z zawarcia przez Unię umów handlowych dotyczących produktów rolnych”.

4.10 Istnieje wiele ważnych przyczyn, dla których EFG nie jest odpowiednim instrumentem dla rolnictwa. Problemy tego sektora, wynikające z umów handlowych, będą miały charakter strukturalny, ponieważ przyszłe umowy prawdopodobnie wiązać się będą z takimi samymi konsekwencjami, zaś EFG będzie jedynie instrumentem tymczasowym. Ponadto umowy handlowe, takie jak umowa z Mercosurem, negocjuje się całymi latami i nie można ich uznawać za „poważne zakłócenia na poziomie gospodarki lokalnej, regionalnej lub krajowej, spowodowane nieoczekiwanym kryzysem”. Doprowadzą one do poważnych zawirowań na poziomie gospodarki lokalnej, regionalnej lub krajowej, spowodowanych celowymi i dokładnie przygotowanymi działaniami Unii Europejskiej. Oczywiście jest, że rolnictwu należy się rekompensata za to obciążenie. Powinna ona jednak pochodzić ze specjalnego instrumentu dla rolnictwa. EKES domaga się, by EFG, który powstał po to, aby pomagać zwolnionym pracownikom w reintegracji na rynku pracy, nadal pozostał zarezerwowany na ten cel.

Bruksela, 23 lutego 2012 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON